

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové v právní věci žalobce: **M. Ž.**, zastoupen Mgr. Robertem Cholenským, Ph.D., advokátem, se sídlem Bolzanova 461/5, Brno, proti žalovanému: **Hlavní město Praha**, se sídlem Mariánské nám. 2/2, Praha 1, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

takto:

I. Určuje se, že zásah spočívající v předvedení žalobce na služebnu Policie České republiky, uskutečněný dne 31. října 2014 kolem 20.30 hod. strážníky Městské policie hlavního města Prahy se služebními čísly X a X, **byl nezákonný**.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 45.668 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Roberta Cholenského, Ph.D., advokáta.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal určení toho, že zásah spočívající v jeho předvedení na služebnu Policie České republiky, uskutečněný dne 31. 10. 2014 kolem 20.30 hod. strážníky Městské policie Hlavního města Prahy se služebními čísly X a X, byl nezákonný.
- [2] V podané žalobě žalobce uvedl, že dne 31. 10. 2014 kolem 20.30 hod. byl upozorněn, že se u vozidla tov.zn. Porsche Cayenne, reg.zn. X, zaparkovaného v blízkosti domu č. 922/7 v D. ul. v P. 1, nachází hlídka Městské policie hlavního města Prahy. Vlastníkem tohoto

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

vozidla je společnost WARNER & Company s.r.o., se sídlem Dlouhá 730/25, Praha 1, IČ: 241 72 464 a žalobce, který je osobou s těžkým zdravotním postižením a držitelem průkazu ZTP/P, toto vozidlo využívá ke své přepravě. Žalobce hlídku kontaktoval. Uvedl, že poté, co nebyl ochoten zaplatit na místě blokovou pokutu a trval na projednání přestupku ve správním řízení, jej strážníci vyzvali, aby vozidlo přeparkoval, což odmítl učinit s vysvětlením, že se nachází pod vlivem alkoholu a není proto způsobilý řídit motorové vozidlo na pozemní komunikaci. Následně byl žalobce násilím předveden na služebnu Policie České republiky v B. ul. v P. 1, kde s ním byl jako s osobou podezřelou ze spáchání přestupku neuposlechnutí výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci sepsán úřední záznam, č.j. KRPA-421437-1/PŘ-2014-001111. Žalobce uvedl, že při předvedení si strážníci počínali značně hrubým a povaze věci i zdravotnímu handicapu žalobce nepřiměřeným způsobem.

- [3] Žalobce dále uvedl, že jednání strážníků představuje primárně „odvetu“ za jiný incident mezi žalobcem a strážníky městské policie, k němuž došlo 29. 11. 2002 v Praze 7 a v důsledku něhož byl bývalý strážník městské policie M. Š. rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 28. 2. 2006, sp.zn. 24 T 71/2003, ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 21. 6. 2006, sp.zn. 5 To 204/2006, uznán vinným z trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle ustanovení § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona, za což mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců, podmíněné odložený na zkušební dobu dvou let, a zákaz činnosti spočívající v zákazu výkonu povolání u obecní policie a u Policie České republiky v trvání tří let. Žalobce uvedl, že tato věc je mezi strážníky městské policie stále v živé paměti, když řízení o žalobě na ochranu osobnosti, vedené Městským soudem v Praze pod sp.zn. 37 C 156/2003, nebylo do dne podání žaloby skončeno, přičemž žalovanému bylo zatím pravomocně uloženo zaplatit žalobci relutární satisfakci ve výši 50.000 Kč a o zbytku nároku se jedná.
- [4] Žalobce uvedl, že jednání strážníků představuje zřejmý exces z výkonu jejich pravomocí, když k předvedení žalobce došlo pro neuposlechnutí výzvy, jež byla nezákonná a nedůvodná. Strážníci si dle názoru žalobce počínali vůči těžce postiženému žalobci lidsky degradujícím způsobem.
- [5] Žalobce svoji žalobu doplnil podáním doručeným Městskému soudu v Praze dne 6. 2. 2015, kde uvedl, že podezření ze spáchání dopravního přestupku, na jehož základě k předmětnému incidentu došlo, nebylo dáno. Strážníci městské policie měli za to, že se žalobce dopustil dopravního přestupku tím, že zaparkoval motorové vozidlo v místě označeném svislou dopravní značkou „Vyhrazené parkoviště“ (č. IP 12+O1). Žalobce však na místě samém zjistil, že tato dopravní značka není doprovázena vodorovnou dopravní značkou „Vyhrazené parkoviště pro vozidlo přepravující osobu těžce zdravotně postiženou“ (č. V 10f), a tudíž se dle jeho názoru v souladu s ustanovením § 12 odst. 1 písm. m) a § 21 odst. 4 vyhlášky č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 30/2001 Sb.“), o přestupek nejedná.
- [6] Dále v tomto sdělení uvedl, že z trestního spisu Policie České republiky, sp.zn. KRPA-448021/TČ-2014-001179-1, kde má žalobce postavení poškozeného, zjistil, že strážníci svůj postup odůvodňovali tím, že žalobce neuposlechl jejich výzvu své vozidlo přeparkovat, a byl proto předveden jako osoba podezřelá ze spáchání přestupku neuposlechnutí výzvy úřední osoby podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“).

- [7] Uvedl, že oprávnění strážníků městské policie jsou taxativně vypočtena v ustanovení § 11 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“). Oprávnění vyzvat řidiče k přeparkování motorového vozidla se mezi těmito oprávněními nevyskytuje, jedná se tak dle názoru žalobce pouze o neformální, nezávaznou výzvu, s jejímž nesplněním nemohou být spojeny žádné právní důsledky, resp. její neuposlechnutí není přestupkem. Strážníci tak dle žalobce nejenže řešili dopravní přestupek, ke kterému nedošlo, ale dali žalobci výzvu, k jejímuž vydání nebyli oprávněni.
- [8] K pravomoci předvést osobu žalobce uvedl, že vychází z ustanovení § 13 zákona o obecní policii, když podle odst. 3 tohoto ustanovení je strážník oprávněn předvést na policii osobu, která přes opětovnou výzvu strážníka pokračuje v jednání narušujícím veřejný pořádek nebo ohrožujícím život nebo zdraví jiných osob anebo své vlastní nebo majetek a nelze ji jiným způsobem v takovém jednání zabránit. Žalobce uvedl, že fakt „nepřeparkování“ není pokračujícím jednáním narušujícím veřejný pořádek ve smyslu tohoto ustanovení. Strážníci tak zjevně překročili svou pravomoc, přičemž je dle žalobce nutno věnovat pozornost také tomu, zda byla splněna podmínka subsidiarity předvedení, tj. zda strážníci nemohli odstranění protiprávního stavu dosáhnout jinými prostředky, např. odtažením vozidla.
- [9] Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí.
- [10] Ke skutkovým okolnostem případu žalovaný uvedl, že vozidlo tov. zn. Porsche šedé barvy RZ X bylo dne 31. 10. 2014 ve 20.23 hod. zaparkováno na parkovacím místě v ulici D., P. 1, a to před domem č. 7. Jednalo se o parkovací místo označené dopravní značkou IP 12, která podle vyhlášky č. 30/2001 Sb. označuje vyhrazené parkoviště. Dopravní značka obsahovala i údaj o tom, pro koho je parkoviště vyhrazeno (symbol zařízení nebo prostoru pro osoby na vozíku). Oprávněné užívání vyhrazeného parkoviště tak je třeba prokazovat parkovacím průkazem označujícím vozidlo přepravující osobu těžce zdravotně postiženou (§ 27 vyhlášky č. 30/2001 Sb.), neboť podle ustanovení § 67 odst. 8 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), je na vyhrazeném parkovišti pro vozidlo označené parkovacím průkazem pro osoby se zdravotním postižením vozidlům bez tohoto označení zakázáno zastavení a stání. Skutečnost, že parkovací místo bylo řádně označeno předmětnou dopravní značkou, a skutečnost, že na parkovacím místě bylo zaparkováno výše označené vozidlo, které nebylo označeno příslušnou parkovací kartou, žalovaný doložil fotodokumentací přestupku pořízenou dne 31. 10. 2014.
- [11] K postupu strážníků při řešení dopravního přestupku žalovaný uvedl, že strážníci žalovaného na základě zjištění skutkových okolností uvedených výše konstatovali, že na vyhrazeném parkovišti pro vozidlo označené parkovacím průkazem pro osoby se zdravotním postižením parkuje vozidlo bez tohoto označení, čímž se dopouští porušení zákazu zastavení a stání uvedeného v ustanovení § 67 odst. 8 zákona o silničním provozu, čímž byl zjištěn přestupek podle § 125c tohoto zákona. Následně strážníci provedli fotodokumentaci přestupku. Žalovaný uvedl, že faktická skutečnost, zda ve vozidle je (byla) přepravována osoba se zdravotním postižením, není určující, neboť oprávnění užívat předmětné vyhrazené parkoviště náleží vozidlům prokazujícím toto oprávnění stanoveným způsobem, tedy příslušným parkovacím průkazem. Podle úředního záznamu strážníků se dne 31. 10. 2014 v 20.30 hod. jako řidič vozidla přihlásil žalobce, který ani dodatečně neprokázal oprávnění parkovat vozidlo na uvedeném parkovacím místě

příslušnou parkovací kartou, ani jinak neprokázal své tvrzení, že je osobou se zdravotním postižením. Z důvodu nesouhlasu žalobce s blokovým řízením, bylo podezření ze spáchání přestupku v souladu s § 10 odst. 2 zákona o obecní policii oznámeno správnímu orgánu.

[12] K postupu strážníků při řešení přestupku proti veřejnému pořádku žalovaný uvedl, že vzhledem k tomu, že ve výše popsané situaci bylo nutné zajistit parkování vozidla v souladu s příslušnými právními předpisy, byl žalobce v souladu s ustanovením § 7 odst. 4 zákona o obecní policii strážníky vyzván k přemístění vozidla na jiné parkovací místo. Z pořízeného videozáznamu je zřejmé, že žalobce si je vědom skutečnosti, že své oprávnění k parkování na vyhrazeném parkovišti pro vozidlo přepravující osobu těžce zdravotně postiženou, náležitě neprokazuje, ale trvá na svém přesvědčení, že pokud příslušnou parkovací kartu „má doma“, je oprávněn vozidlo parkovat na vyhrazeném parkovišti. Ke své nezpůsobilosti vozidlo přemístit dále žalobce dle žalovaného uvedl nikoliv skutečnost, že je pod vlivem alkoholu či jiných návykových látek, jak uvedl v podané žalobě, ale skutečnost, že se nemůže pohybovat, neboť mu byla provedena operace páteře. Jak k místu spáchání přestupku přišel, žalobce neuvedl a následně strážníkům tvrdil, že je schopen ujít maximálně 10 metrů. Z dikce mluvy a pohybů žalobce je dle názoru žalovaného zřejmé, že žalobce nebyl pod vlivem alkoholu ani jiných návykových látek. Žalobce přeparkování vozidla odmítl, čímž se stal důvodně podezřelým ze spáchání přestupku proti veřejnému pořádku, a to neuposlechnutí výzvy úřední osoby podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Následně byl k přeparkování vozidla vyzván opakovaně, a to i s upozorněním na možnost předvedení na Policii ČR v případě, že výzvu úřední osoby neuposlechně. Vzhledem k tomu, že žalobce přes opakovanou výzvu strážníka pokračoval v jednání narušujícím veřejný pořádek, byl v souladu s ustanovením § 13 odst. 3 zákona o obecní policii předveden na místní oddělení Policie ČR na adrese B., P. 1. Při předvedení žalobce strážníci nepoužili donucovací prostředky, z čehož je dle žalovaného zřejmé, že žalobce při předvedení se strážníky dobrovolně spolupracoval a nekladal odpor. Žalobce nebyl nijak zraněn, ani nepožadoval lékařské ošetření. Z uvedeného má žalovaný za to, že ze strany strážníků nedošlo k nepřiměřenému zákroku.

[13] K oprávněnosti výše popsaných jednání strážníků žalovaný dále odkázal na příslušná ustanovení zákona o obecní policii a zákona o přestupcích. Uvedl, že ze strany strážníků nedošlo k nepřiměřenému jednání, kterým by byla porušena povinnost jim uložená ustanovením § 6 zákona o obecní policii. Dále uvedl, že výzva strážníků adresovaná žalobci, aby uvedl parkování vozidla do souladu s právními předpisy, byla oprávněná, neboť byla učiněna v souladu s úkoly obecní policie vymezenými v ustanovení § 2 zákona o obecní policii a její opakované neuposlechnutí naplnilo znaky přestupku proti veřejnému pořádku a opravňovalo strážníky přistoupit k předvedení žalobce v souladu s ustanovením § 13 odst. 3 zákona o obecní policii.

[14] K trestnímu oznámení žalobce a tvrzení o účelovém konání strážníků vůči osobě žalobce žalovaný uvedl, že trestní oznámení podané žalobcem na strážníky bylo Policií ČR řešeno pod č.j. KRPA-448021/TČ-2014-001179-1 a podle § 159a odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, byla věc odložena. Proti usnesení o odložení věci si žalobce podal stížnost. Dále uvedl, že Městská policie hl. m. Prahy je složena z přibližně 2300 strážníků a je tedy vyloučeno, aby žalobce byl mezi strážníky osobou známou v souvislosti se zákrokem strážníků v roce 2002 či dokonce v souvislosti s aktuálně vedeným soudním sporem. Žalovaný uvedl, že považuje za

vyložené, aby na jednání strážníků ze dne 31. 10. 2014 bylo nahlíženo jako na opakující se porušování žalobcových práv.

- [15] Žalovaný dále ve svém vyjádření k zásahu strážníků odkázal na odbornou literaturu, konkrétně na komentář k soudnímu řádu správnímu od autorů J., P., V., Z., B., Š. V kontextu definice zásahu, jak jej definovala tato literatura, tak strážníci vůči žalobci učinili hned několik faktických úkonů, a to: a) výzvu k prokázání totožnosti žalobce, b) výzvu k předložení příslušného parkovacího průkazu žalobce, c) odhalení přestupku podle § 125c zákona o silničním provozu spáchaného žalobcem a snaha o jeho projednání v blokovém řízení, d) oznámení přestupku podle § 125c zákona o silničním provozu spáchaného žalobcem správnímu orgánu, e) výzvu k přeparkování vozidla tak, aby bylo zaparkováno v souladu s právními předpisy, f) předvedení žalobce na Policii ČR.
- [16] Žalovaný rovněž uvedl, že strážníci nevybočili z rámce zákonnosti, v němž je možné uplatňovat státní moc (čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 Listiny základních práv a svobod). Jednotlivé úkony strážníků byly dle názoru žalovaného oprávněné a přiměřené a svým jednáním je vyvolal žalobce.
- [17] Závěrem svého vyjádření žalovaný uvedl, že dle jeho názoru žaloba nesplňuje náležitosti žaloby uvedené v ustanovení § 84 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Z žaloby totiž není zřejmé označení zásahu, proti němuž se žalobce domáhá ochrany, neboť žalobce výslovně neuvedl, kterým zásahem byl přímo zkrácen na svých právech a jak, přičemž pravomoc soudu ve správním soudnictví v řízení o žalobě proti nezákonnému zásahu správního orgánu je založena pouze tehdy, pokud mezi žalovaným zásahem a tvrzeným porušením veřejných subjektivních práv existuje bezprostřední vztah. Dále namítl, že žaloba neobsahuje vylíčení rozhodujících skutečností, jehož součástí by měla být tvrzení vztahující se k okolnostem, z nichž žalobce dovozuje nezákonnost zásahu.
- [18] K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, ve které uváděl totožná tvrzení jako v doplnění žaloby. Nadto uvedl, že argumentace žalovaného ohledně toho, zda žalobce neoznačil dostatečně přesně nezákonný zásah do svých práv, je lichá, neboť zde stačí odkázat na formulaci žalobního petitu, kde je tento zásah specifikován dostatečně určitým způsobem. Dále uvedl, že se domáhá pouze konstatace nezákonnosti zásahu.
- [19] Dne 18. 3. 2015 bylo soudu doručeno sdělení žalobce, ve kterém uvedl, že žalovaným byl soudu poskytnut videozáznam o délce pouze 3:56 min., který nezachycuje ani začátek, ani konec zákroku, když zároveň žalobce vyjádřil pochybnost nad tím, zda se jedná o celou verzi toho, co bylo na místě samém mobilní kamerou strážníka skutečně zachyceno.
- [20] Při ústním jednání před soudem konaném dne 3. 1. 2017 zástupce žalobce odkázal na podanou žalobu a repliku k vyjádření žalovaného, přičemž dále zopakoval tvrzení, že nebyl vzhledem k požití alkoholu a svému zdravotnímu postižení schopen předmětné vozidlo přeparkovat. Dále uvedl, že je otázkou, zda vůbec má strážník městské policie právo požadovat po osobě, aby přeparkovala vozidlo, a dále, zda v případě, že tato osoba vozidlo nepřeparkuje, je oprávněn předvést tuto osobu násilím na policejní služebnu. K samotnému předvedení zástupce žalobce uvedl, že se žalobce nedopouštěl žádného jednání, které by porušovalo veřejný pořádek.
- [21] Žalovaný odkázal na písemné vyjádření k žalobě. Uvedl, že zákrok vůči žalobci byl zákonný, jelikož žalobce na předmětném parkovacím místě parkoval neoprávněně.

K tvrzení žalobce, že se v případě předloženého videozáznamu nejedná o kompletní videozáznam, žalovaný uvedl, že se jedná o jediný videozáznam, když strážník není povinen žádný videozáznam pořizovat.

[22] Zdejší soud rozsudkem ze dne 3. 1. 2017, č.j. 6A 1/2015-48, žalobu jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění k námitce, že byl žalobce pod vlivem alkoholu, uvedl, že z pořízeného videozáznamu ani z úředního záznamu žalobcovo tvrzení nevyplývá, neboť o tom na videozáznamu nehovořil, ani to není z videozáznamu nijak patrné. Rovněž ani námitku o hrubém a nepřiměřeném počínání strážníků soud neshledal důvodnou, neboť na videozáznamu není žádné hrubé a nepřiměřené jednání strážníků zachyceno, když strážníci s žalobcem pouze komunikovali. K námitce, že předvedení bylo realizované násilně, soud uvedl, že je tato námitka obecná, přičemž vyšel z úředního záznamu, kde nebylo uvedeno použití donucovacích prostředků vůči žalobci, a z toho, že žalobce neuvedl, jaká újma mu byla způsobena. Z toho důvodu také soud neprovedl výslech žalobcem navržených svědků, jelikož nebylo dle názoru soudu co dokazovat. K podezření ze spáchání přestupku zdejší soud uvedl, že předmětné parkovací místo bylo označeno svislou dopravní značkou „vyhrazené parkoviště“ (č. IP 12), která byla doplněna vodorovnou dopravní značkou „vyhrazené parkoviště pro vozidlo přepravující osobu těžce zdravotně postiženou“ (č. V 10f), která však na vozovce byla hůře rozpoznatelná. Dále uvedl, že je nesporné, že žalobce neměl vozidlo označeno parkovacím průkazem osoby se zdravotním postižením, podezření ze spáchání přestupku tak bylo jednoznačně dáno. Soud dále s odkazem na ustanovení § 2 písm. h) zákona o obecní policii odmítl jako nedůvodné tvrzení žalobce, že v případě výzvy k přeparkování se jedná pouze o neformální výzvu, jejíž neuposlechnutí nemůže být přestupkem. Jedním z úkolů policie je též odhalování přestupků. Jelikož strážníci odhalili přestupek žalobce, a proto žalobce, že žalobce odmítl zaplatit blokovou pokutu, a z toho důvodu byl přestupek předán k projednání příslušnému správnímu orgánu, nezbývalo strážníkům než vyzvat žalobce k přeparkování vozidla tak, aby bylo zaparkováno v souladu s příslušnými předpisy. Žalobce tak byl vyzván k tomu, aby parkoval v souladu se zákonem, a z tohoto pohledu tak nelze výzvu strážníků hodnotit jako nezákonnou. Strážníci při výzvě postupovali zcela v souladu s ustanovením § 7 odst. 4 zákona o obecní policii a žalobce tak byl povinen podle odst. 5 téhož ustanovení jejich výzvy uposlechnout. V daném případě se tak nestalo, a proto se stal žalobce důvodně podezřelým ze spáchání přestupku podle ustanovení § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Oprávnění předvést žalobce pak zdejší soud dovodil z ustanovení § 13 zákona o obecní policii, neboť žalobce i přes výzvu strážníků pokračoval v jednání narušujícím pořádek, když parkoval neoprávněně na vyhrazeném parkovišti. K podmínce subsidiarity pak zdejší soud uvedl, že v daném případě mohlo být jedním z řešení odtažení vozidla, nicméně vzhledem k tomu, že žalobce se na místo osobně dostavil a situaci se strážníky řešil, byla výzva k přeparkování vozidla zcela legitimním úkonem.

[23] Žalobce podal proti tomuto rozsudku kasační stížnost, na jejímž základě Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11. 10. 2017, č.j. 1 As 196/2017-25, napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil. V odůvodnění tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud shledal, že se zdejší soud dostatečně nezabýval otázkou splnění podmínek pro předvedení žalobce podle ustanovení § 13 odst. 3 zákona o obecní policii, zejména podmínkou subsidiarity takového zásahu. Městský soud vůbec neposoudil zákonnost samotného předvedení žalobce poté, co legitimní výzvu k přeparkování neuposlechl. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nebyla naplněna poslední část ustanovení § 13 odst. 3 zákona o obecní policii, tj. že by jednání žalobce nešlo zabránit jiným způsobem. Uvedl, že možnost odtažení vozidla

v případě, že žalobce odmítl z jakéhokoliv důvodu své vozidlo přeparkovat, je možnost, která méně zasahuje do práv a svobod žalobce, přičemž zároveň toto opatření umožňuje dosáhnout účelu původně zamýšleného strážníky, tj. aby v souladu s právními předpisy na vyhrazeném parkovacím místě stálo pouze vozidlo k tomu oprávněné. Uvedl, že omezení osobní svobody v podobě předvedení nebylo v daném případě ani nezbytné ani přiměřené k okolnostem případu, když je předvedení konstruováno jako nejzazší prostředek řešení určité situace, a proto nelze odůvodnit jako důsledek samotného neuposlechnutí úřední výzvy. Nejvyšší správní soud tak dovodil, že postup strážníků spočívající v předvedení žalobce poté, co neuposlechl výzvy k přeparkování vozidla, byl nezákonný.

[24] Nejvyšší správní soud se dále zabýval tím, zda byl tímto postupem žalobce zkrácen na svých právech. Zde shledal, že se městský soud nedostatečně vypořádal s rozporem mezi provedenými důkazy ve formě úředního záznamu a videozáznamu a neposoudil tak, zda žalobce s dostavením se na místní oddělení Městské policie souhlasil, jak je patrné z úředního záznamu, či zda se skutečně jednalo o násilné předvedení. Uvedl, že z videozáznamu, ač může být úplný, není patrný způsob, jakým byl žalobce dopraven do vozidla strážníků. Městský soud tak dle názoru Nejvyššího správního soudu pochybil, když neprovedl ani řádně neodůvodnil neprovedení důkazů, jež navrhoval jak žalovaný, tak zejména žalobce při ústním jednání. Kromě rozhodnutí o neprovedení výslechu svědka M. Š. však městský soud na žádný z důkazních návrhů nereagoval, čímž svoje rozhodnutí zatížil významnou procesní vadou. Shrnutí, že v daném případě je provedení některých opomenutých důkazů nezbytné ke zjištění úplného skutkového stavu a zodpovězení pro řízení podstatných otázek. K námitce ohledně souladu svislého a vodorovného dopravního značení pak Nejvyšší správní soud uvedl, že tato není žádným způsobem relevantní, a to z toho důvodu, že strážníci založili svoje kroky na podezření z přestupku, nikoliv na jistotě o jeho spáchání, což však postačovalo k tomu, aby jejich prvotní krok (výzva řidiči k přeparkování vozidla) byl v souladu se zákonem. Samotná okolnost, zda na vozovce vodorovné značení bylo či nebylo, je pak podstatná pouze pro správní řízení o přestupku, ve kterém by měla být náležitě zkoumána a prokázána.

[25] Zdejší soud si následně od Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy vyžádal spisový materiál ve věci trestního oznámení, které žalobce podal na oba strážníky, vedený pod sp.zn. KRPA-448021/TČ-2014-001179-1, a jež k důkazu navrhl žalobce v podané žalobě. Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy požadovaný spisový materiál zaslalo zdejšímu soudu dne 12. 2. 2018.

[26] Následně soud na den 20. 3. 2018 nařídil k projednání věci ústní jednání, na které předvolal stranami navržené svědky pana M. Š. a strážníky D. Ž. a P. S.

[27] Při ústním jednání před soudem konaném dne 20. 3. 2018 soud přednesl obsah spisového materiálu vedeného pod sp.zn. KRPA-448021/TČ-2014-001179-1, a jako svědci byli vyslechnuti strážníci D. Ž. a P. S.

[28] Svědek P. S. uvedl, že již u Městské policie nepracuje a na předmětný zákrok si s odstupem času nevzpomíná. Uvedl, že v případě zákroků v ulici D. se vždy pořizovala fotodokumentace nebo videozáznam z telefonu. K dotazu právního zástupce žalobce svědek sdělil, že v době svého zaměstnání u městské policie byl trestně projednáván, soud jej však zprostil obžaloby. K dotazu žalovaného svědek sdělil, že nahrávání zákroku běžně začínalo, když osoba začala klást odpor nebo byla vůči hlídce arogantní či ji začala slovně napadat.

- [29] Svědek D. Ž. uvedl, že žalobce se strážníky šel dobrovolně, pouze mu pomohli nastoupit do auta a v žádném případě proti nepoužili donucovací prostředky. Uvedl, že oba dva strážníci žalobce při nástupu do vozidla drželi každý za jednu paži, žalobce si následně sám kleknul nebo lehnul do vozidla, a oni mu jen pomohli mu se usadit. Dále uvedl, že žalobce před předvedením říkal, že „*když jej předvedou, tak jim ukáže*“. Ke zdravotnímu stavu žalobce uvedl, že žalobce nebyl žádným věrohodným způsobem prokázat, že má zdravotní problémy, resp. že se jedná o invalidu, ale z důvodu bezpečnosti mu strážníci při přesunu do služebního auta pomáhali. Na dotaz soudu k odtahování vozidla svědek sdělil, že vozidlo odtahováno nebylo a zůstalo na místě. K dotazu právního zástupce žalobce sdělil, že žalobce ze začátku uváděl, že si jej budou muset do auta odnést, pak ale se strážníky šel dobrovolně. Dále ke skutečnosti, že v úředním záznamu je uvedeno, že strážníci žalobce „*odnesli*“, svědek uvedl, že žalobci do vozu pomohli na vzdálenost cca 2 metry. Dále sdělil, že kamerový záznam pořizoval kolega, a to od momentu, kdy nastala konfrontace. K dotazu žalovaného svědek sdělil, že žalobce mohl eventuelně k autu dojít sám, neboť i na místo zákroku došel sám, přičemž sehrál pouze „*divadlo*“. Uvedl, že poslední věta žalobce byla, že „*půjde se strážníky, ať už se to vyřeší*“. Dále uvedl, že pokud je řidič vozidla na místě, tak se vozidlo neodtahuje a nenasazuje se ani botička. K dotazu právního zástupce žalobce svědek dále sdělil, že v době svého zaměstnání u městské policie byl několikrát kárně a trestně projednáván, což se stalo každému strážníkovi.
- [30] Vzhledem k tomu, že se k ústnímu jednání nedostavili žalobce ani jím navržený svědek M. Š. a právní zástupce žalobce trval na jejich výslechu, soud ústní jednání odročil na 10. 4. 2018, a dále žalovaného vyzval k vyjádření k pořízení, délce a úplnosti jím předloženého videozáznamu.
- [31] Dne 5. 4. 2018 bylo soudu doručeno vyjádření žalovaného k pořízení, délce a úplnosti předloženého videozáznamu. Žalovaný uvedl, že strážník obecní policie nemá žádnou povinnost určenou právním předpisem pořizovat při svém jednání s osobou podezřelou ze spáchání přestupu videozáznam. Uvedl, že délka záznamu je závislá na rozhodnutí strážníka, kdy vyhodnotí, že zaznamenání situace může být podstatné pro následné posuzování legálnosti průběhu prováděného zákroku či úkonu. Uvedl, že v daném případě strážník zahájil nahrávání v okamžiku, kdy se jednání se žalobcem začínalo stávat problémové a bylo ukončeno v okamžiku, kdy z důvodu přesunu žalobce do vozidla nemohl již fotoaparát pro nahrávku déle použít.
- [32] Při odročeném ústním jednání před soudem dne 10. 4. 2018 byl proveden výslech žalobce jako účastníka řízení a výslech M. Š.
- [33] Žalobce uvedl, že v podvečerních hodinách pro něj přišel do restaurace pan Š., manažer restaurace, a upozornil jej, že u vozidla žalobce jsou strážníci městské policie, a proto chtěl žalobce situaci vyřešit osobně. Uvedl, že i bez berlí došel podél zdi ke strážníkům, kteří jej vyzvali k předložení dokladů a následně k přeparkování auta, což však vzhledem k jeho zdravotnímu stavu nebylo technicky možné. Dále uvedl, že strážníky upozornil na to, že vozidlo není jeho a že navíc požil alkohol, přičemž oni dále trvali na přeparkování. Ke sdělení strážníků, aby s nimi jel na služebnu, uvedl, že toto odmítl, neboť mu to přišlo jako absurdní řešení této situace. Dále uvedl, že ho násilím vzali v podpaží a táhli jej přes chodník a silnici ke služebnímu autu a násilím jej do něj naložili, což jim trvalo dlouhou dobu, a převezli jej na služebnu policie, kam jej vynesli. K dotazu žalovaného žalobce sdělil, že nikdo nebyl schopen jeho vozidlo přeparkovat a na léky, které bral, bylo možné požívat alkoholické nápoje. Dále uvedl, že než za ním přišel pan Š., tak nevěděl o tom, že

předmětný průkaz nemá za oknem svého vozidla. K dotazu žalovaného dále sdělil, že by souhlasil s tím, aby strážníci jeho vozidlo odtáhli, nesouhlasil však s celým aktem předvedení. Uvedl, že dle jeho názoru byl úkon předvedení protiprávní a nelegitimní, a na to strážníky před zákrokem upozornil, a dále se proti tomuto zákroku bránil (podání trestního oznámení, podání správní žaloby). K dotazu právního zástupce na charakter zdravotní postižení žalobce sdělil, že při úrazu došlo k rozdrčení obratle a poškození míchy, a dále toto své zdravotní postižení detailně popsal. Uvedl, že se strážníky do auta nešel dobrovolně, a bral to celé jako akt šikany, při kterém se cítil poníženo a bezbranně. Při výstupu z auta a předvedení na služebnu policie se žalobce snažil strážníkům poskytnout součinnost, aby ho již netáhli, ale pouze ho nadzvedávali, což však nedělal z toho důvodu, že se zákrokem souhlasil, ale snažil se, aby byla celá situace co nejrychleji u konce.

- [34] Svědek M. Š. uvedl, že upozornil žalobce na to, že u jeho vozidla jsou strážníci, kteří mu chtějí dát pokutu. Uvedl, že žalobce byl opřený u okna a hádal se strážníky, že s nimi nikam nepojede, oni ho na to zprava a zleva pod rukama vzali a odvedli, táhli ho do auta a naložili ho. K dotazu právního zástupce žalobce na to, zda žalobce s předvedením souhlasil, svědek uvedl, že nikoli, jelikož s nikým nikam nikdy nechodil. K dotazu žalovaného svědek sdělil, že ten den přijel žalobce svým vozidlem, žalobce došel ke strážníkům bez berlí velmi pomalou chůzí, kdy se opíral o zeď.
- [35] Při ústním jednání právní zástupce žalobce v závěrečně řeči uvedl, že nezákonné jednání strážníků bylo bez pochybností prokázáno. Zdůraznil, že žalobce s předvedením nesouhlasil a byl vzhledem ke svému zdravotnímu postižení nesen, resp. vlečen po ulici. Shrnu, že zákrokem strážníků tak došlo k zásahu do práv žalobce. Žalovaný v závěrečné řeči uvedl, že z úředních záznamů o podání vysvětlení jednoznačně vyplývá, že žalobce s předvedením na policejní služebnu souhlasil. Uvedl, že žalobce nebyl zkrácen na svých právech.
- [36] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [37] Ve spise je založena fotodokumentace, ze které vyplývá, že dne 31. 10. 2014 ve večerních hodinách bylo na parkovacím místě označeném svislou dopravní značkou označující vyhrazené parkoviště zaparkováno vozidlo tov. zn. Porsche, reg.zn. X, které nebylo označeno příslušnou parkovací kartou.
- [38] V úředním záznamu ze dne 31. 10. 2014, č.j. MPPH 124641/2014 OŘ1 (dále jen „úřední záznam“) je zaznamenán průběh předmětného jednání strážníků vůči žalobci tak, jak byl taktéž zachycen v pořízeném videozáznamu.
- [39] Z videozáznamu je patrné, že hlídka žalobce vyzvala, aby si předmětné vozidlo přeparkoval v souladu s dopravním značením. Žalobce na to hlídce odpověděl, že je majitelem parkovacího průkazu pro osoby se zdravotním postižením a že jej nechal doma. Hlídka žalobci sdělila, že na parkovacím místě pro osoby se zdravotním postižením bez parkovacího průkazu nemůže stát a požádala jej, aby si vozidlo přeparkoval přes silnici do „modré zóny“, jelikož má na vozidle parkovací kartu opravňující ho zde parkovat. Na to žalobce uvedl, že na předmětném parkovacím místě stát smí a že hlídka zneužívá svou pravomoc. Hlídka se dále žalobce dotázala, zda má u sebe průkaz ZTP. Žalobce uvedl, že nemá. Hlídka dále žalobce vyzvala slovy „Jménem zákona“ k přeparkování vozidla v souladu s dopravním značením. Žalobce reagoval tak, že uvedl, že nic přeparkovávat

nebude. Strážník proto opakovaně vyzval žalobce slovy „Jménem zákona“ k přeparkování vozidla, jinak bude žalobce předveden na Policii. Na toto žalobce uvedl, že klidně s hlídkou půjde na místní oddělení, ale že si jej hlídka musí odnést, jelikož on neujde ani krok, přičemž uvedl, že je po autonehodě a operaci páteře a ujde jen 10 metrů a pak padá na zem.

[40] Ze spisového materiálu předloženého Krajským ředitelstvím policie hlavního města Prahy sp.zn. KRPA-448021/TČ-2014-001179-1, vyplývá, že trestní oznámení bylo usnesením ze dne 18. 12. 2014, č.j. KRPA-448021-6/TČ-2014-001179-1, odloženo, neboť ve věci nešlo o podezření z přečinu, a to z toho důvodu, že strážníci prováděli svou činnost v souladu se zákonem a policejní orgán neshledal v jejich jednání žádné profesní pochybení. V předloženém spise jsou dále založeny úřední záznamy o podaném vysvětlení strážníků P. S. a D. Ž. Stížnost žalobce proti usnesení o odložení věci byla usnesením Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 ze dne 29. 4. 2015, č.j. 0 ZN 1288/2014-36, jako nedůvodná zamítnuta.

[41] Městský soud v Praze věc posoudil takto:

[42] Podle ustanovení § 110 odst. 4 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

[43] Zdejší soud se vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 11. 10. 2017, č.j. 1 As 196/2017-25, zabýval tím, zda byl žalobce postupem strážníků spočívajícím v předvedení žalobce poté, co tento neuposlechl výzvu k přeparkování vozidla, zkrácen na svých právech, tj. zda se v případě nezákonného postupu strážníků jednalo o nezákonný zásah podle ustanovení § 82 s.ř.s., vůči kterému je poskytována soudní ochrana. Za účelem zjištění úplného skutkového stavu věci soud provedl navrhované důkazy tak, aby mohl posoudit, zda se skutečně jednalo o násilné předvedení či zda žalobce s dostavením se na místní oddělení Městské policie souhlasil.

[44] Řízení o žalobách na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu je upraveno v ustanovení § 82 - 87 s.ř.s.

[45] Podle ustanovení § 82 s.ř.s. se každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. Z ustanovení § 82 s.ř.s. vyplývá, že žaloba na ochranu před nezákonným zásahem může být důvodná tehdy, jsou-li kumulativně splněny následující podmínky: žalobce musí být přímo (první podmínka) zkrácen na svých právech (druhá podmínka) nezákonným (třetí podmínka) zásahem správního orgánu, které není rozhodnutím (čtvrtá podmínka) a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (pátá podmínka). Není-li splněna jedna z uvedených podmínek, nelze ochranu podle ustanovení § 82 a násl. s.ř.s. poskytnout.

[46] Soud se zabýval otázkou, zda předvedení žalobce na služebnu Policie České republiky, uskutečněné dne 31. 10. 2014 kolem 20.30 hod. strážníky Městské policie Hlavního města Prahy se služebními čísly X a X, bylo nezákonným zásahem. Po posouzení věci soud dospěl k závěru, že se jednalo o nezákonný zásah, a žaloba tak byla podána důvodně.

- [47] Je tomu tak proto, že ze své podstaty předvedení nemůže být nikdy dobrovolné, což vyplývá z ustanovení § 13 odst. 3 zákona o obecní policii. Toto ustanovení stanoví, že „*strážník je oprávněn předvést na policii osobu, která přes opětovnou výzvu strážníka pokračuje v jednání narušujícím veřejný pořádek nebo ohrožujícím život nebo zdraví jiných osob anebo své vlastní nebo majetek a nelze jí jiným způsobem v takovém jednání zabránit*“. Předvedení je tak až posledním možným krokem za dané situace, přičemž z logiky věci vyplývá, že souhlas s předvedením de facto nelze udělit, ostatně ani sám zákon o obecní policii takový institut souhlasu nezná. Předvedení se tak děje vždy jednáním policie, souhlas osoby není podstatný; přičemž lze rozlišovat pouze to, s jakou intenzitou je předvedení realizováno (např. s pomocí donucovacích prostředků).
- [48] Jak již soud konstatoval ve svém původním rozsudku, tak donucovací prostředky v daném případě použity nebyly, násilí tedy vůči žalobci užito nebylo. V daném případě však dokazování, zejména provedené výsledky, potvrdily skutečnost, která již vyplývá ze správního spisu, tj. že žádný výslovný souhlas s předvedením žalobce strážníkům nikdy neudělal. Nelze tak dovodit jakoukoliv dobrovolnost žalobcova jednání směřující k jeho odvozu na služebnu policie, takže by se najednalo o předvedení. Za takovou skutečnost nelze dle názoru soudu označit ani to, že žalobce strážníkům sdělil, „*ať si jej odnesou*“, přičemž toto lze naopak chápat jako tzv. pasivní odpor.
- [49] Z provedených výsledků vyplynulo, že strážníci žalobce bez použití donucovacích prostředků uchopili každý za paži a pomohli mu, resp. vzhledem k jeho zdravotnímu hendikepu ho donesli do svého služebního vozu, přičemž se jim žalobce snažil být maximální možnou mírou nápomocný tak, aby celá věc byla co nejrychleji vyřešena, neboť v tomto způsobu předvedení, kdy ho strážníci vzali mezi sebe, se cítil bezbranně a poníženě, a chtěl tak mít celou záležitost co nejrychleji za sebou. Z předloženého videozáznamu, jakož i z provedených výsledků je zřejmé, že žalobce na místo přestupku dorazil sice sám, nicméně se opíral o přilehlou zeď restaurace, což svědčilo o tom, že není schopen delšího samostatného pohybu. Výsledky tak sice prokázaly určitou míru spolupráce žalobce se strážníky městské policie, nikoliv však v tom smyslu, že by žalobce souhlasil se svým odnesením na služebnu policie.
- [50] Po provedeném dokazování tak soud dospěl k závěru, že předvedení žalobce nesplňovalo zákonné podmínky ustanovení § 13 odst. 3 zákona o obecní policii, neboť účel, kvůli němuž byl žalobce předveden, byl jiný, než zjištěný delikty (přestupek – parkování na vyhrazeném místě), v jehož rámci k předvedení došlo. Jednání, v němž byl přestupek spatřován, tak šlo zabránit jiným způsobem, jímž bylo např. odtahení vozidla, nikoliv však předvedení žalobce na služebnu policie (resp. v řízení nevyšlo najevo, že by takové předvedení bylo nutné, např. za účelem identifikace příslušné osoby). Pokud zákon o obecní policii striktně předvedení osoby omezuje tím, že se jedná o institut, který je možné využít až za situace, kdy jiným způsobem nelze zabránit určitému jednání této osoby, tak v daném případě se o tento případ nejednalo, neboť jiným způsobem mohlo být pokračování deliktu ukončeno (odtahem vozidla).
- [51] Z toho důvodu soud dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně, a proto ve výroku I. tohoto rozsudku podle ustanovení § 87 odst. 2 s.ř.s. určil, že zásah spočívající v předvedení žalobce na služebnu Policie České republiky, uskutečněný dne 31. 10. 2014 kolem 20.30 hod. strážníky Městské policie hlavního města Prahy se služebními čísly X a X, byl nezákonný.

[52] Závěrem pak soud dodává, že návrhy na provedení důkazů zdravotní dokumentací žalobce a výsledkem ředitele Městské policie hlavního města Prahy zamítl. Zdravotní dokumentace, resp. žalobcův průkaz ZTP/P je založen v předloženém policejním spise, přičemž tato skutečnost, tj. že je žalobce osobou se zdravotním postižením, je právě z tohoto průkazu zřejmá. Výslech ředitele Městské policie hlavního města Prahy, který navrhoval žalobce k tomu, jakým způsobem jsou pořizovány videozáznamy jednotlivých zákroků, soud nepovažoval pro posouzení předmětné věci, tj. pro posouzení zákonnosti daného zákroku strážníků za podstatný.

[53] Výrok II. o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce, který měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Náhrada nákladů řízení představuje žalobcem zaplacený soudní poplatek za podanou žalobu ve výši 2.000 Kč a za podanou kasační stížnost ve výši 5.000 Kč. Náhrada dále představuje odměnu zástupce žalobce a jeho hotové výdaje. Mimosmluvní odměna náleží za 6 úkonů právní služby (převzetí zastoupení, podání žaloby, podání kasační stížnosti 3x ústní jednání ve dnech 5. 1. 2017, 20. 3. 2018 a 10. 4. 2018) po 3.100 Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění, celkem tedy 18.600 Kč. Dále žalobci přísluší náhrada hotových výdajů jeho zástupce ve výši 1.800 Kč za 6 úkonů právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Zástupce žalobce dále žádal náhradu nákladů cestovného k ústním jednáním z místa svého sídla k soudu a zpět. Dodatečně zaslal podklady pro toto rozhodnutí, a to technický průkaz svého vozidla tov. zn. Volvo XC90, reg. zn. X, ve výši 9,5 litrů na 100 km, a dále výpočet ujeté vzdálenosti 6x 211 km. Náklady cestovného tedy činí při průměrné ceně pohonných hmot v roce 2017 (ústní jednání dne 5. 1. 2017) 28,60 Kč (ustanovení § 4 vyhlášky č. 440/2016 Sb.) a paušální náhradě 3,90 Kč na 1 km (ustanovení § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb.) a celkové ujeté vzdálenosti 422 km (2x 211 km) částku 2.792 Kč. V roce 2018 (ústní jednání dne 20. 3. 2018 a 10. 4. 2018) činí náklady cestovného při průměrné ceně pohonných hmot 29,80 Kč (ustanovení § 4 vyhlášky č. 463/2017 Sb.) a paušální náhradě 4,00 Kč na 1 km (ustanovení § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb.) a celkové ujeté vzdálenosti 844 km (4x 211 km) částku 5.765 Kč. Celkem tak náklady cestovného činí 8.557 Kč. Zástupci žalobce dále náleží náhrada za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby při úkonech prováděných v místě, které není jeho sídlem, za čas strávený cestou do tohoto místa a zpět podle ustanovení § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, a to ve výši 3.000 Kč za 30 započatých půlhodin po 100 Kč podle ustanovení § 14 odst. 3 advokátního tarifu. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tento povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.), ve výši 21 %. Celková výše nákladů řízení žalobce tedy činí 45.668 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. dubna 2018

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu